

Husstanden, saa bør hun vel ogsaa have den øvrige Husstands Ret paa dette Punkt.

Mange Fruer mener sig at arbejde ulige mere og være saa meget dygtigere end deres Piger. Jeg vil lade det gælde for nogle ganske faa. Men Regelen er den, at Fruen ikke arbejder sammenlignelsesvis saa meget som Pigen. Og kan Tjenestepigen ingen Ting, saa er det Fruens Skyld, som hverken kan eller gider lære hende noget. Det er med denne Baggrund, at der paa Spekulation oprettes Husholdningsskoler for Tjenestepiger.

Hvad der altsaa med fuld Ret maa kunne forlanges, er en begrænset Arbejdstid med ordentlig Middagshvil, bestemt fastsatte Fritider, som tages igen, hvis de af uforudsete Omstændigheder maa sløjfes og som maa være tilstrækkelig lange til, at hun kan faa den nødvendige Hvile og Tid til at gøre sig selv i Stand. Og det ikke Mellemstunder, men Tid, som er hendes og ingen andens.

De maa ogsaa kunne faa passende Frihed til Udvikling af og Vederkvælgelse for sin Aand, hvad enten de vil søge den paa Møder, i Skole, Kirke, Theater eller i Dansesalen.

Vil Hustruerne svare, at dette ikke gaar ikke an, fordi de ikke vil være afhængige af sine Tjenestepiger, saa bliver Svaret, at da kan de jo bare være uden Piger. Man maa huske, at de samme Piger jo som oftest gaar ind i Ægteskaber, som medfører akkurat de samme Forpligtelser som de, deres fordums Fruer havde. Men foruden det tager de med i disse Ægteskaber alt det Ekstraarbejde og de Ekstrasorger, som Fattigdommen fører med sig. Og de har ingen Pige til at hjælpe sig. Men begge to er de Mennesker — ikke mere og ikke mindre.

Hun bør dernæst have højere Løn.

Som det nu er, er Gennemsnitslønnen fra 32 til 33 Øre om Dagen. For det skal hun holde sig med Klæder, tage sine Fornøjelser og lægge op for kommende Døge, naar hun ikke kan tjene mere — forudsat at hun ikke ogsaa maa bruge en Del af disse Penge til Ekstrakosthold, noget, som ikke er saa ganske sjældent.

Der er de Tjenestepiger, som har mere — lige til 55 Øre. Men det er rene Undtagelser og som Regel kun i Tjenester, som er særlig besværlige og hvor de kun holder ud forholdsvis kort Tid. f. Eks. Restavranter.

Til Sammenligning kan tjene, at Tjenestepigerne paa Jæderen har 20 Øre om Dagen og Klæder, i Dalerne 15 Øre og Klæder. Klæderne bestaar i 10—12 Alen Vadmél, 4 Mrk. Uld, 7 Alen Lærred og et Par Støvler. I Smaalenene har de 27 Øre, i Telemarken 25, begge Steder uden Klæder. Paa det sidste Sted har Tjenestekarlene kun halvt saa stor Løn som Pigerne. Der er nemlig nok af Karle, men kun faa Piger. Det er den almindelige Lov om Konkurrencen, som saaledes gør sig gældende paa denne ejendommelige Maade.

Sammenligner man den Løn, en Kristianiatjenestepige har, med den, som andre større Stæders har, saa vil man finde, at den gennemgaaende er meget mindre. I København f. Eks. forlanger en nogenlunde dygtig Pige den højeste Løn, som der gives hos os, for en meget let Tjeneste. I Lande som Frankrig, England, Amerika og Australien er Lønnen op til mange Gange saa stor som hos os, mens Tjenesten er betyde-

lig lettere og Stillingen i det hele behageligere. Man har forsøgt at sige mig imod paa dette Punkt for Amerikas Vedkommende, idet man har anført, at Pigerne udretter meget mere der end her. Dette er sandt. Men derfor arbejder de ikke mere — langt fra. Men Arbejdsmidlerne er meget bedre og alt er gjort saa praktisk der, at man kan gøre det samme Arbejde i den halve Tid. Jeg har dette fra flere amerikanske Tjenestepiger, som er komne over til Norge alene for at søge Læge. Det vilde undre mig, om der findes norske Tjenestepiger, som af deres i 2—3 Aar opsparde Løn kunde gøre den Slags Lægebesøg over Atlanterhavet.

Hvor meget kan nu en Tjenestepige lægge sig op af en saa tarvelig Løn til hun bliver gammel?

Jeg kender En, som ved Slid og Sparen i 30 Aar lagde sig 1,000 Kroner op. Det lyder, som om det er noget. Og alligevel er det jo kun 10 Øre om Dagen i Rente. Og for 10 Øre om Dagen forlanger man nu vel ikke, at noget Menneske skal leve?

Saa er der det, at saadanne Tjenestepiger bliver saa hurtigt gamle — før end andre Folk. De er ikke mere saa raske, naar de er blevne en 50 Aar, og da har man ikke længere Brug for dem. Og saa „svarer de“ og „bliver ikke til at holde det ud med“, naar de er blevne gamle i Huset. Den Slags Talemaader har vi jo alle hørt 1,000 Gange. Og saa jager man ubarmhertigt det troeste og paalideligste Menneske — det Menneske, som maaske bedre end alle andre kender En med alle Ens Svagheder til det yderste.

Hvad bliver saa Resultatet? Skureskruppen eller Fattigvæsenet. Eller maaske en privat Fattigstue. Men saadan en Plads faar kun 1 af 1,000, og det er endda gennem Masser af Anbefalinger og af pur Naade. Det er Resultatet af 35 Aars Slid og Slæb, hvis hun ikke har foretrukket et tarveligt Ægteskab, mens der endnu var saa meget igen af hende, at en Mand, som var lige saa fattig som hun selv, vilde have hende.

Men det er jo klart, at ethvert Menneske maa kunne forlange at leve Livet ud uden at sulte, naar det har gjort tilbørligt Arbejde — af hvad Slags saa dette maatte være.

Dette maa man — mener jeg — bringe Arbejderne i det hele til at forstaa. For paa dette beror det, om de skal komme op, eller om de skal blive der nede, hvor de for Øjeblikket er. (Sluttes.)

Kvindelig Fremskridtsforening

sluttede sine Vintermøder med en selskabelig Sammenkomst for Medlemmerne. Adskillige Foreningsanliggender blev drøftet, og der tilbragtes en livlig og behagelig Aften.

Sommermøderne holdes paa de samme Mødeaftener som Vintermøderne, nemlig den 2den og 4de Mandag i hver Maaned. Man agter i Aar at mødes forskellige Steder i det frie, hvilket altid i god Tid vil blive averteret i Kvindebladet „Hvad vi vil“. Mandagen den 13. Juni afholdes det første selskabelige Sommermøde. Mødestedet bliver denne Gang ved Jostys Konditori i Frede-

riksberg Have Kl. 7, hvor man tænker at drikke Kaffe. Medlemmer, som kan medtage Bekendte, medbringer selv Madkurve.

I øvrigt vil alle Oplysninger om Foreningens Anliggender altid kunne faas paa „De samlede Kvindeforeningers“ Kontor, Klosterstræde 22.

En Spaadom.

(Fortsat.)

„Kommer du ikke, min Ven, vi venter, og Folkeneovre i Fabriken venter. Det vil blive en dejlig Juleaften, tror du ikke?“

„Jo vist, jo vist, mit Barn, gaa kun, jeg kommer straks.“

Men de hvide Arme løsnedes ikke, og den raslende Silke trykkedes tættere ind imod ham.

„Männchen (lille Mand), jeg har noget at skrifte for dig, vil du ikke nok give mig Absolution paa denne hellige Juleaften?“

„Hvad vil du, mit lille Pus? Alt vil jeg kunne tilgive dig.“ Og han knugede det unge, fine Legeme tæt ind til sig.

Men hun snoede sig fra ham, lagde blot Hovedet paa hans Skulder og den ene Arm om hans Hals, medens hun med den anden viste ham et Papir, idet hun sagde: „Denne!“

Som ved et Lynslag var han atter sig selv, han skød hende fra sig og traadte hen til Lampen, hvor han udfoldede Papiret. Det var en Regning paa Parisertoiletter, og den lød paa noget over Tusend Kroner.

„Ogsaa det,“ mumlede han og bed sine Læber til Blods for ikke at forraade sig og udstøde det Fortvivlelsens Skrig, der arbejdede i hans Bryst.

Straks efter vendte han sig om, tilsyneladende rolig og sagde: „Det var ufornuftigt, kære Valeska, men jeg faar vel betale den.“

Afværgende holdt han Haanden ud, da hun takkende vilde falde ham om Halsen, og sagde: „Gaa nu, jeg kommer om ti Minuter.“

Da Døren lukkede sig efter hende, stod han et Øjeblik ubevægelig. „Der er ingen Frelse,“ sagde han tilsidst; „det er bedst at nyde Livet, mens man kan!“

* * *

Paa Fabriken var Festen nu i fuld Gang, Gaverne var blevne uddelte, ingen, ikke en, var forbigaaet; med gavmilde Hænder øste Fruen ud til alle deres „Undersaatter“, som hun holdt af at kalde Arbejderne af begge Køn og deres Familier, der tilsammen udgjorde en lille Koloni der ude omkring Fabrikken.

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa- tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.